

УНИВЕРЗИТЕТ „ЏОН НЕЗБИТ“

Гоце Делчева 8а, 11000 Београд

Извештај комисије о оцени докторске дисертације

УНИВЕРЗИТЕТУ „ЏОН НЕЗБИТ“
ФАКУЛТЕТУ ЗА МЕЂУНАРОДНУ ЕКОНОМИЈУ
БЕОГРАД

ЗАВРШНИ РАД НА СТУДИЈАМА ТРЕЋЕГ СТЕПЕНА ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЈА

(навести: ДОКТОРСКА ДИСЕРТАЦИЈА ИЛИ УМЕТНИЧКИ ПРОЈЕКАТ)

На основу одлуке Сената Факултета за међународну економију Универзитета Џон Незбит од _____, пошто смо проучили урађену
ДОКТОРСКУ ДИСЕРТАЦИЈУ _____ под називом

Нови концепт индустријске политике Европске уније и могућности његове примене у Републици Србији

кандидата: Мр Александра Јовановић _____ подносимо следећи:
(звање, име и презиме кандидата)

РЕФЕРАТ

1. Основни подаци о кандидату, докторској дисертацији

Мр Александра Јовановић је рођена 07.01.1975. године у Нишу. Основну школу и Гимназију општег смера “9. мај“ завршила је са одличним успехом. На Економском факултету у Нишу дипломирала је новембра 1999. године, на смеру Привредни развој, са просечном оценом 9,03. Дипломски рад под називом „Структура обртних средстава на примеру ДП Житопек Ниш“, из предмета Економика индустрије, одбранила је оценом 10.

Као стипендиста Министарства спољних послова Владе Републике Италије, похађала је магистарске студије на смеру Локални економски развој и ЕУ, на Универзитету у Тренту и Слободном универзитету у Болцану, регија Алто Адиђе. Магистарски рад под називом “Development of the SME Sector as Generator of Economic Growth in the Region of Nis“ („Развој сектора малих и средњих предузећа као генератор економског развоја региона Ниш“) одбранила је марта 2003. године. Њена диплома магистра нострификована је на Факултету политичких наука у Београду из области међународних студија, априла 2005. године. Похађала је Курс за брокере и дилере на Београдској берзи и положила испит за лиценцу брокера на берзи 2004. године у Београду.

Професионално искуство мр Александре Јовановић везано је за њен рад у: АИК банци, а.д. Ниш - Сектор за рад са становништвом (од децембра 1999. до октобра 2000. године); Пореској управи у Нишу (од октобра 2000. до маја 2001. године); Регионалној привредној комори Ниш (од маја 2001. до априла 2006. године) и Народној скупштини Републике Србије - Саветник у одељењу за европске интеграције (од маја 2006. године).

Од посебних карактеристика Александра Јовановић поседује комуникативност, систематичност, сталоженост, истрајност, толерантност и склоност ка тимском раду. Веома добро познаје рад на рачунару (Word, Excel, Power Point, Internet...). Активно говори енглески и италијански и служи се руским језиком. До сада је објавила више радова у домаћим и међународним часописима и једну монографију:

1. “Development of the SME Sector as Generator of Economic Growth in the Region of Nis“

(„Развој сектора малих и средњих предузећа као генератор економског развоја региона Ниш“), магистарски рад, економски факултет, Универзитет у Тренту, Слободни универзитет Болцано, Италија, март 2003., М72

2. „Концепт кластера у индустрији и унапређење конкурентности малих и средњих предузећа“, Пословна политика, Београд, фебруар 2009.

3. „Утицај кластера на конкурентност и регионални развој индустрије“, Економске теме, Економски факултет Ниш, април 2009., М51

4. „Фондови ЕУ у функцији равномерног регионалног развоја и унапређења конкурентности индустрије индустрије“, Регионални развој и демографски токови земаља Југоисточне Европе, XIV Научни скуп, Економски факултет Ниш, јун 2009., М63

5. „Small business Act-Tool for Business Improvement and Regional Development of Industry“, Facta Universitatis, Faculty of Economics, University of Nis, January 2009, Nis, Serbia, М51

6. „CEFTA 2006 – Some Facts of Industry in the Region“ Facta Universitatis, Series: Economics and Organization, Vol. 78, No 1, University of Nis, 2011, Nis, Serbia, М51

7. „Финансијске институције и финансијска тржишта, Регулатива у Европској унији“, ИПА Пројекат прекограничне сарадње Србија-Бугарска, Регионални центар за развој малих и средњих предузећа Ниш, Ниш, 2012.

8. Пословати у Европској унији, ко-аутор, ИПА Пројекат прекограничне сарадње Србија-Бугарска, регионални центар за развој МСП Ниш, Регионална агенција за развој МСП, Перник, мај 2012.

9. Мала и средња предузећа и економски развој региона Ниш, Библиотека Academia, Фондација Андрејевић, Београд, мај 2013, ISSN 1450-653X, ISBN 978-86-525-0118-2, М42

Током своје професионалне каријере у АИК банци Ниш, Пореској управи Центар Ниш, Регионалној привредној комори Ниш, стицала је знање и искуство на пословима рада са привредом, малим и средњим предузећима и међународним институцијама. Од 2006. године ангажована је у служби Народне скупштине Републике Србије, као виши саветник у Одељењу за европске интеграције и бави се питањима европских интеграција Републике Србије (пружа стручну помоћ народним посланицима и радним групама у Народној скупштини, у изради анализа усклађености аката са правом Европске уније, сарађује са надлежним службама државних органа, парламената других земаља и нституцијама Европске уније).

Докторска дисертација под називом **Нови концепт индустријске политике Европске уније и могућности његове примене у Републици Србији**, има 255 страна, 71 табеларни приказ, 9 слика и 2 графика и састоји се из три дела, уз правилно навођење обимно коришћене литературе.

2. Предмет и циљ докторске дисертације

2.1. Предмет докторске дисертације

Индустрија Републике Србије је на ниском степену развоја и са структуром која није адекватна за укључивање у европске и светске економске токове. У периоду транзиције у Србији дошло је до убрзане деиндустријализације, која је уз лоше спроведен процес приватизације у индустрији, довела до потпуне девастације индустрије која је била покретач привредног развоја у претходним периодима, на шта су се надовозали ефекти светске економске кризе. Ови фактори довели су до промене модела развоја после 2010. године. Тада је донет нови стратешки документ развоја у коме је развој индустрије стављен у центар пажње креатора економске политике. Имајући у виду да је стратешки циљ Србије достизање критеријума неопходних за чланство у ЕУ, потребно је ускладити индустријску политику Републике Србије са индустријском политиком ЕУ.

Процес стварања индустријске политике Европске уније, од краја 1950-их година и оснивања Европске заједнице за угља и челик, текао је постепено под утицајем спољашњих и унутрашњих фактора и развијао се паралелно са сталним ширењем Европске уније, односно примањем нових држава у чланство. После стварања јединственог тржишта (1986. године), увођења заједничке валуте (2002. године) и усвајања Лисабонског уговора (2009. године), као дубље економске интеграције земаља чланица Уније, 2010. године усвојен је нови концепт индустријске политике Европске уније, стратегија Европа 2020. Основни циљ ове стратегије је да се подигне конкурентност индустрије Европске уније на ниво који имају индустрије САД и Јапана, те да се, имајући у виду ефекте и трајање светске економске кризе, обезбеде механизми ублажавања ефеката кризе и спречавања њене појаве у будућности.

Полазећи од наведених чињеница, **предмет ове докторске дисертације** јесте да, на основу научне анализе индустријске политике Европске уније, укаже на потребу формулисања нове индустријске политике Републике Србије, која би омогућила преко потребан економски развој током процеса преговарања о чланству и самог чланства у Европској унији. Истраживањем које је спроведено у овој докторској дисертацији, на објективан и непристрасан начин, сагледано је стање и идентификовани су главни проблеми сектора индустрије у Србији и, на основу тога, предложен је концепт нове индустријске политике Србије.

Да би се овако дефинисан предмет докторске дисертације могао истражити, било је потребно рашчланити га на структуралне чиниоце.

Први структурални чинилац чинила су општа размарања о индустријској политици, са тежиштем на теоријским основама индустријске политике, проучавању индустријских политика појединих развијених земаља и земаља у транзицији, и проучавању аргумената за вођење индустријске политике.

Други структурални чинилац обухватао је индустријску политику Европске уније, са тежиштем на оснивање и проширења Европске уније, стварање индустријске политике Европске уније, секторске политике Европске уније од значаја за индустријску политику, као и инструменте и мере унапређења конкурентности индустрије ЕУ.

Трећи структурални чинилац био је посвећен индустријској политици Републике Србије у процесу европских интеграција са акцентом на: карактеристике досадашње индустријске политике Србије, економске ефекте процеса придруживања Републике Србије Европској унији, као и предлогу оквира нове индустријске политике Републике

Србије у процесу европских интеграција.

Временски посматрано, предмет истраживања обухвата период развоја индустријске политике од 1945 до данас, тежишно период после 2000. године и примарно после 1987. Године када је у Републици Србији напуштан либерални концепт и када се прешло на нови модел развоја индустријске политике.

Просторно, предмет истраживања обухвата простор Републике Србије са нужним компарацијама развоја индустријске политике у изабраним земљама Европске Уније, Сједињених америчких држава и азијских земаља.

Дисциплинарно, предмет истраживања спада у поље друштвенохуманистичких наука, у научне области економско-политичких наука и тежишно научним дисциплинама Привредног развоја, економске политике, јавних политика и анализе јавниј политхика.

2.2. Циљеви докторске дисертације

Генерални циљ истраживања у овој докторској дисертацији био је да се, пре свега, укаже на друштвени и научно-стручни значај постојања нове индустријске политике Републике Србије током процеса приступања у чланство у Европској унији.

2.2.1. Научни циљеви истраживања

Научни циљеви који су достигнути у изради ове докторске дисертације били су:

- *дескрипција и класификација* досадашњих индустријских политика које су вођене у одабраним земљама, у Европској унији и у Републици Србији,

- *откриће и научно објашњење* концептуалног модела нове индустријске политике Републике Србије који битно одступа од досадшњег концепта индустријске политике у Републици Србији,

- *формулисање елемената новог концептуалног модела индустријске политике Републике Србије*, која би била део шире политике привредног развоја Србије и *предлог приоритетних пројеката* са идентификацијом сектора и области индустрије које би требало подржати току процеса придруживања Европској унији.

2.2.2. Друштвени циљеви докторске дисертације

Општи друштвени циљ ове докторске дисертације је формулисање нове индустријске политике Републике Србије, која би била део шире политике привредног развоја Србије. То је од посебног значаја за Србију, која се још увек налази у процесу транзиције и тражења адекватног модела развоја. На тај начин би домаћа привреда, са једне стране, добила корисне информације потребне за свакодневно пословање, а креатори економске политике, са друге стране, добили употребљиве информације и идеје о могућим подстицајима за развој индустрије у светлу европских интеграција Србије.

2. Основне хипотезе од којих се полазило у истраживању

Хипотетички оквир у овој докторској дисертацији је чинила једна општа (генерална) и четири посебне хипотезе истраживања.

4.1. Генерална хипотеза истраживања

Генерална хипотеза истраживања гласила је: „Индустријска политика у Републици Србији делимично је усклађена са елементима индустријске политике Европске уније којој жели да се прикључи после окончања приступних преговора за чланство“.

Генерална хипотеза у потпуности је потврђена, будући да је доказано да је индустријска политика област у којој је потребно усклађивање са индустријском политиком која важи у Европској унији, имајући у виду да се степен конкурентности индустрије Србије налази на ниском нивоу, те да је током процеса приближавања чланству у ЕУ потребно приближити степен конкурентности индустрије Србије степену конкурентности индустрије Европске уније.

4.2. Посебне и појединачне хипотезе истраживања

Посебне хипотезе истраживања биле су:

Прво посебна хипотеза (X-1) гласила је: „Што је већи степен развоја индустрије појединих земаља, то је виши укупни економски и друштвени развој у тим земљама“.

Друга посебна хипотеза (X-2) гласила је: „Индустријске политике САД, Јапана, Кине, земаља у развоју и земаља у транзицији налазе се на различитом степену развоја, што зависи од њиховог укупног развоја“

Појединачне хипотезе уз другу посебну хипотезу биле су:

ПХ-1: „У САД, Јапану, инсточно-азијским земљама и новоиндустријализованим растућим економијама (Бразил, Индија, Кина, Руска Федерација) индустријска политика има приоритетно место у политици развоја, и ужива институционалну подршку надлежних институција тих земаља“.

Индикатори: достигнути ниво развоја према стопама раста БДП у појединим периодима, достигнути ниво конкурентности индустрије на међународном тржишту, удео извоза индустрије у укупном извозу, коришћене мере индустријске политике у појединим периодима, утицај светске економске кризе на обим производње и извоз индустрије.

Ова појединачна хипотеза доказана је анализом наведених индикатора. Посебно се истиче анализа утицаја Велике светске економске и финансијске кризе на обим производње и извоз индустрије, имајући у виду да је појава кризе довела до креирања концепта нова индустријска политика после 2010.године.

ПХ-2: „У земљама у транзицији индустрија настоји да успостави корак са осталим гранама привреде, али још увек не ужива апсолутну институционалну подршку у тим земаљама“.

Индикатори: достигнути ниво развоја према стопама раста БДП у појединим периодима, достигнути ниво конкурентности индустрије на међународном тржишту, удео извоза индустрије у укупном извозу, коришћене мере индустријске политике у појединим периодима, утицај светске економске кризе на обим производње и извоз индустрије

Ова појединачна хипотеза потпуно је доказана анализом наведених индикатора. Анализом коришћених мера индустријске политике у појединим периодима и посебно утицајем светске економске кризе на обим производње и извоз индустрије у земљама у транзицији, са друге стране је доказано да су већи економски развој имале оне земље у транзицији које су водиле активну индустријску политику.

Трећа посебна хипотеза (Х-2) гласила је: „У периоду транзиције Република Србија није имала адекватну индустријску политику“.

Појединачне хипотезе уз трећу посебну хипотезу биле су:

ПХ-1: „Индустријска политика Европске уније је сложени концепт чије познавање је неопходно у смислу усклађивања индустријске политике земље кандидата за чланство“.

Индикатори: историјски развој европске интеграције, стопе раста БДП појединих чланица ЕУ, стопе раста БДП на нивоу ЕУ, стопе раста индустријске производње и извоза индустрије ЕУ, достигнути ниво конкурентности индустрије ЕУ и појединих чланица, утицај светске економске кризе на индустрију Европске уније.

Ова појединачна хипотеза доказана је анализом достигнутог нивоа конкурентности индустрије ЕУ и појединих њених чланица и анализом утицаја светске економске кризе на индустрију Европске уније. Доказана је полазна хипотеза да су оне земље чланице које имају привредну структуру засновану на развоју индустрије и извоза, имале бржи опоравак од последица економске кризе од оних чланица које немају такву привредну структуру.

ПХ-2: „Процеси транзиције и глобализације, у условима владајуће светске економске кризе, захтевају брзи развој инструмената и мера индустријске политике у Србији и њихову адаптацију сталним променама“.

Индикатори: макроекономски показатељи развоја Републике Србије, стопе раста индустријске производње у Републици Србији, ефекти приватизације у индустрији Србије, спољнотрговинска размена индустрије Србије.

Ова појединачна хипотеза у потпуности је доказана анализом наведених индикатора. Наиме, процес транзиције имао је велики негативни ефекат на развој индустрије Србије, у тој мери да су поједини индустријски сектори потпуно девастирани. Паралелно се одвијао процес деиндустријализације, што је довело до девастације индустрије, која је била основа привредног развоја у претходним периодима. Имајући у виду искуства других земаља, које су захваљујући добро постављеној индустријској структури, у кратком року превазишле последице светске економске кризе, неопходно је адекватним мерама индустријске политике успоставити структуру индустрије која би била омогућила економски развој током периода приступања чланству и самог чланства у Европској унији. Тиме би били испуњени економски критеријуми неопходни за ступање у чланство у ЕУ.

ПХ-3: „Процес европске интеграције Србије подразумева формулисање адекватне индустријске политике, примерене индустријској политици Европске уније“.

Индикатори: економски ефекти процеса придруживања Србије Европској унији, достигнути ниво конкурентности индустрије Србије, SWOT анализа индустрије Србије, степен компатибилности индустрије Србије са индустријом ЦЕФТА, степен

компатибилности индустрије Србије са индустријом Европске уније.

Ова појединачна хипотеза у потпуности је доказана анализом наведених индикатора. Имајући у виду основни стратешки циљ Србије, а то је чланство у Европској унији, потребно је осмислити нову индустријску политику која би била компатибилна са индустријском политиком Европске уније.

Прво посебна хипотеза (Х-1) гласила је: Х-4: „Индустријска политика Републике Србије није хармонизована са свим елементима индустријске политике Европске уније у чије чланство жели да се прикључи“.

Посебне хипотезе истраживања су доказане у потпуности, кроз истраживање које је обухватило историјски развој индустрије у Србији по појединим периодима друштвено-економског развоја, мерено обимом индустријске производње. Наиме, у целокупном периоду после Другог светског рата, индустријска политика у Србији није постојала, а развој индустрије био је обухваћен широм стратегијом привредног развоја. Ипак, одређени резултати у развоју индустрије остварени су током 1960-их и 1970-их година. Затим долази до стагнације 1980-их година и велике кризе 1990-их година, на шта се надовазују ефекти транзиције и неадекватно одабраног модела привредног развоја у периоду 2000-2010. година. После 2010. године долази до благог опоравка индустрије Србије, који је још увек недовољан да би обезбедио стабилан привредни раст током периода приступања чланству Србије у Европској унији.

4. Кратак опис садржаја

Докторска дисертација се састоји од Увода, првог дела под називом Методолошки оквир истраживања, другог дела под називом Општа разматрања о индустријској политици, трећег дела под називом Индустријска политика Европске уније, четвртог дела под називом Индустријска политика Републике Србије у процесу европских интеграција, и Закључка, као и списка коришћене литературе.

У првом делу дисертације дефинисан је предмет истраживања, постављене основне истраживачке идеје и дат је преглед резултата претходних истраживања у овој области. Такође је дефинисано одређење предмета истраживања, како теоријско, тако и операционално, као и дефинисање категоријских појмова у вези са предметом истраживања. У овом делу дисертације јасно су дефинисани циљеви истраживања (научни и друштвени), и дат је хипотетички оквир у виду једне основне и четири посебне хипотезе. Објашњен је такође, начин истраживања и научна и друштвена оправданост истраживања.

У другом делу дисертације дате су теоријске основе индустријске политике, описане индустријске политике појединих земаља, и анализирана оправданост вођења индустријске политике. На почетку је дат преглед историјског развоја концепта индустријске политике, са посебним акцентом на концепт нове индустријске политике, који се у економској теорији и пракси јавља као одговор на ефекте Велике светске економске и финансијске кризе из 2008. године. Затим се даје дефиниција индустријске политике, њен садржај, циљеви, класификација и преглед инструмената индустријске политике. Објашњено је место индустријске политике у склопу шире економске политике и место индустријске политике као компонентне стратегијског развоја индустрије. У овом делу дисертације, посебна пажња је посвећена анализи индустријских политика појединих земаља: САД, Јапана, Кине, источно-азијских земаља и земаља у транзицији. Анализирани су различити модели управљања индустријским развојем у овим земљама, уз нагласак на оне моделе

који су показали своју ефикасност и довели до успешног привредног раста посматраних земаља. Такође је дата анализа утицаја светске економске кризе на развој концепта нове индустријске политике. У овом делу дисертације аргументовано је доказана оправданост вођења активне индустријске политике у светлу процеса глобализације и транзиције.

У трећем делу дисертације дат је преглед историјског развоја политичке и економске интеграције земаља чланица Европске уније, кроз стварање Царинске уније, Јединственог тржишта, Европске монетарне уније и актуелно стварање Банкарске уније. Анализиран је Лисабонски уговор као нова фаза веће политичке и економске интеграције земаља чланица. Дат је историјски приказ креирања индустријске политике Европске уније, кроз различите фазе интеграције: Европске заједнице за угаљ и челик 1951-1957. године, Европске економске заједнице 1957-1990. године, Европске уније 1990-2000. године, са посебним акцентом на нови концепт заједничке индустријске политике, Лисабонску агенду из 2000. године. Анализирани су ефекти спровођења Лисабонске агенде и посебно анализирана нова економска и индустријска политика Европске уније, која је донета 2010. године у форми стратегије Европа 2020. У овом делу дисертације, такође су анализирани секторске политике Европске уније од значаја за вођење индустријске политике, и то: политика јединственог тржишта, политика заштите конкуренције, регионална политика, политика заштите животне средине, социјална и политика запослености и политика истраживања и развоја. Посебан део посвећен је анализи инструмената и мера за унапређење конкурентности индустрије Европске уније, које су донете са циљем отклањања ефеката владајуће економске кризе. У овом делу рада анализирани су бројни документи Европске комисије од значаја за заједничку индустријску политику.

У четвртом делу дисертације дат је историјски приказ карактеристика досадашње индустријске политике Републике Србије по периодима: 1947-1965. године, који је био период изразите индустријализације; 1965-1980. године, што је нова етапа у развоју индустрије; 1981-1990. године, који је период кризе у индустрији; те 1991-2000. године, као период изразите кризе у индустрији. Посебна пажња у овом делу дисертације посвећена је индустријској политици Србије у периоду 2000-2010. године, уз анализу процеса приватизације индустрије Србије, обима страних директних инвестиција, те оцени ефеката индустријске политике у овом периоду. Истраживање је спроведено кроз анализу индикатора мерених стопама раста БДП, стопама раста индустријске производње и удела индустрије у укупном извозу. Посебно су анализирани ефекти процеса транзиције и утицај на индустрију Србије у погледу спољнотрговинске размене индустрије Србије, развој малих и средњих предузећа у Србији, достигнути степен конкурентске позиције индустрије Србије. Имајући у виду да сектори прехрамбене и индустрије информационо-комуникационих технологија носе највише стопе бруто додате вредности, у овом делу дисертације дато је истраживање о стању и могућностима развоја ова два сектора. Истраживање је довело до закључака да су ово сектори у којима Србија има компаративне предности и који би могли да буду темељ развоја индустрије у будућем периоду.

У четвртом делу дисертације такође је ализиран процес европске интеграције Србије, као и економски ефекти процеса придруживања Европској унији. Дат је преглед коришћења претприступних фондова Европске уније ИПА и могућности његовог коришћења за развој пословног окружења у Србији, анализирани су ефекти коришћења споразума о слободној трговини у региону Југоисточне Европе-ЦЕФТА. Такође је анализирана међусобна трговинска размена између Европске уније и Србије, уз истраживање о компатибилности извоза индустрије Србије са ЕУ. Посебна пажња

посвећена је анализи ефеката светске економске кризе на индустрију Србије, земље Југоисточне Европе и поједине чланице ЕУ.

У овом делу дисертације предложени су оквири нове индустријске политике Републике Србије у процесу европских интеграција. Указано је на потребу постојања новог стратешког приступа индустријском развоју, као и на потребу постојања стратегије развоја индустрије Србије. Кроз SWOT анализу индустрије Србије указано је на потребу стратешког приступа стварања нове индустријске структуре компатибилне иностраној тражњи, како би будући развој индустрије и привреде Србије био заснован на подстицању производње и извоза. У овом делу дисертације указано је на искуства појединих земаља у процесу преговарања о чланству у ЕУ у Поглављу 20, које се односи на индустријску политику. Аутор дисертације у овом делу рада даје предлог мера за развој индустрије у периоду 2015-2020. година, као листу пројеката које је могуће остварити у релативно кратком року током процеса преговарања о чланству у ЕУ. У завршним деловима дисертације анализирани су претпоставке за остварење циљева нове индустријске политике Србије, и дат начин могуће хармонизације нове индустријске политике Србије са индустријском политиком Европске уније током периода који претходи ступању у чланство у ЕУ.

5. Остварени резултати и научни допринос

Научни допринос ове докторске дисертације огледа се у: систематизацији научних сазнања о различитим концептима индустријске политике, уз посебну анализу индустријске политике Европске уније, који се налазе у различитим изворима научне грађе и њихово обједињавање на у циљу проширења теоријских знања из ове области, и у предлагању модела нове индустријске политике Републике Србије који ће бити у складу са стандардима Европске уније у овој области.

Најважнији аспект ове докторске дисертације је да укаже на потребу дефинисања одговарајуће индустријске политике Републике Србије, која би омогућила одрживи развој током година које претходе чланству у Европској унији, као и лакше укључивање индустрије Републике Србије у економске токове Европске уније.

Значајан научни допринос ове докторске дисертације дат је и у методолошком приступу истраживања, посебно у примени основних метода сазнања и поступака у дескрипцији, класификацији и научном објашњењу доприноса и улоге индустрије привредном развоју економски развијених земаља и Европске уније, како би се одредиле стратешке гране, сектори и производи, као и мере и активности којима ће се деловати и омогућити жељени утицај на развој домаће индустрије у светлу европске интеграције Србије.

Имајући у виду да је ово мало истражена област, докторска дисертација представља оригинално научно дело кандидата са наглашеним доприносом у проучавању индустријске политике, као и предлогом конкретних пројеката, сектора и грана индустрије које би мерама нове индустријске политике Републике Србије требало подржати током периода који претходи чланству у ЕУ.

Друштвени допринос ове докторске дисертације је намера да се домаћој јавности укаже на значај постојања индустријске политике, у оквиру шире стратегије привредног развоја, те да се укаже на потребу постојања индустријске политике Републике Србије, која би била компатибилна са индустријском политиком Европске уније. Ово је од посебног значаја за Србију, како би домаћа привреда, са једне стране, добила корисне информације потребне за свакодневно пословање, а креатори економске политике, са друге стране,

добили употребљиве информације и идеје о могућим подстицајима развоју индустрије у светлу интеграција Србије у Европску унију.

6. Закључак

Комисија констатује да је кандидат мр Александра Јовановић испунила све услове предвиђене Законом о високом образовању и Статутом Универзитета Џон Незбит у Београду.

На основу детаљне анализе структуре и садржаја докторске дисертације, њеног значаја, циљева постављених у истраживању, хипотеза, предложених метода и резултата дисертације, Комисија је дошла до закључка да предложена тема својом актуелношћу заслужује пуну пажњу научне и стручне јавности.

Докторска дисертација је у свему урађена према одобреној пријави и у питању је оригинално и самостално научно дело. Имајући у виду да је област истраживања докторске дисертације још увек недовољно проучавана у домаћој економској литератури, Комисија констатује да је ова докторска дисертација употпунила детерминисану истраживачку грађу домаће економске литературе те се, у складу са тим, позитивно ецењује њена подобност за одбрану.

На основу изложеног, Комисија за оцену стручне и научне подобности теме за израду докторске дисертације предлаже Наставно-научном већу Универзитета Џон Незбит у Београду да прихвати пријаву кандидата мр Александре Јовановић под називом „Нови концепт индустријске политике Европске уније и могућности његове примене у Републици Србији“ и одобри њену јавну одбрану.

Место и датум:
Београд, 22. септембар 2016. године

Чланови Комисије за оцену подобности
кандидата и теме докторске дисертације

Проф. Др Драгана Гњатовић
Факултет за међународну економију
Универзитет Џон Незбит

Проф. Др Неђо Даниловић
Правни факултет
Универзитет Џон Незбит

Проф. Др Биљана Стојановић
Факултет за међународну економију
Универзитет Џон Незбит